

Několik neuspořádaných poznámek k inscenaci Taková hra Miroslava Pokorného, jak mě právě napadly

Nemáme-li opustit historický materialismus a dialektiku:

- Připusťme, že existuje substruktura, kde dochází k popření vývoje (je to apel).
- Dozvídáme se o působení dalších substruktur na zobrazovanou? Přímě ne, ale přeci jenom, co tu dělají zdroje z Erbena, Karafiáta a Thurbera? Jak se modifikují pozitivní (negativní) hodnoty v zobrazované substruktuře?!
- Mluví se o zpětné vazbě? Nemluví, protože logicky neexistuje tam, kde končí dění v bludném kruhu.
- A přeci je to tak: vypadneme-li z kola, nemáme ani za nic chuť s ním spolupracovat. Ale pozor! Ať chceme či ne, ať si to uvědomujeme či ne, jsme s ním stále ve styku a posléze se necháme vtáhnout do hry. V důsledku se nemůžeme totiž nikdy z kola dostat, ledaže bychom se picli.
- Je otázkou, zda by pro větší zřetelnost nemělo být učiněno v expozici pojmenování toho, proč má vydělený jedinec nechut ke spolupráci.
- Je otázkou, zda by se ten, kdo přijde o nos, neměl nějak o tuto skutečnost „zasloužit“?!
- Jde také o to, že opakovaná kola této hry se dějí za různých okolností, že intenzita a vynalézavost manipulace je stále ošidnější, že substruktura praskne dříve nebo později ve svých švech, aby mohla vzniknout nová kvalita, nicméně, i ona ponese rezidua té předešlé!
- Ale o tom Lysá nehraje. Ono vždy potřebné zpřítomnění je právě v apelu proti právě živoucímu jsoucnu. Soubor si nedělá nároky na kontaminaci (zobrazení souvislostí) dávno minulého a vzdáleně budoucího. A když, tak **jen, pokud jde o princip**. Předvádí model.
- A pokud si myslíme, že náš problém je přesně opačný (tj. např. jak si nos nenasadit), připusťme, že si to jen namlouváme – buďme dialektiky!

Milan Strotzer

duben 1988